

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Cadena de Cort, núm. 11.—PALMA.

Ascoltem nostra Mare

Y APENDREM A CONVERSAR

UINA cosa més alegre per un fill escoltar sa dolça veu de sa mare, y quina ditxa per una mare que tant de bo estima los seus fions, veurer com aquests l'enrevoltan desitjosos d'apendre de tant bona mestra los seus consells. Que 's d'hermós contemplar com los petitons l'hi fan preguntes y los més grandets demanan explicacions de coses que no entenen encara y ella fent sa mitja plena de satisfacció á tots aconhorta ab ses respostes plenes d'autoritat y d'amor.

Més quin espectacle tant esgarrifador es veure com hi ha fills tan mal entrenyats que fujen de sa companyia de sa mare, desprecian sa veu, no escoltan sos avisos y com si tenguessen el cor de marbre ni fins hi tot senten sos jemechs. ¡Fills ingrats! no tenen una paraula compassiva per minvar lo seu plant; es, que tanta es sa malicia, que endurit del tot son cor, si parlen d'ella, es per escarnir y enterbolir son mateix nom. De aquesta casta de fills tant sauvatjes n'hi ha a balquena per el mon, qui fent el sort á les ensenyances de sa mare son del tot muts quant se tracta de defensarlé.

Més plorera fan aquests que no el sort y mut de qui mos parla l'Evangelí; y si li espietjan al Bon Jesús els uys quant l'hi presenta aquell desgraciat perque lo cur ab la seua omnipotencia, com no ha de plorar y de bo l'Iglesia contemplant per tot arreu estols de fills que l'han renunciada de mare, que fan el sort á ses ensenyances, que desprecian y trepitjan sa doctrina y fan befa de tot lo més sant y sagrat? ¡Pobre Mare! però ab més motiu porem exclamar: ¡oh fills desgraciats! rebutjan escoltar sa bona mare y haurán de creurer sa mala madastra; y ells qui no fan cas dels avisos amorosos d'aquella que de bon de veres los estima, sentirán fitblar demunt ses espatles ses terribles corretjades d'aquells qui enganantlos feren creurer los estimavan; lo mateix que ses ovelles que no fan cas dels siulos del pastor y quant s'en temen tenen clavades les ungles del llop que afamegat les destrossa.

Aquests que així obren, no cregueu que sien tant sols los heretjes y descreguts que fan alarde

de sa mateixa impiedat, no; n'hi ha molts qui s'anomenan cristians, però no més ne tenen el nom, perque ses obres y paraules de cristiá no 'n entenen un pel. Be es veritat foren batiats y que el ministre de l'Iglesia revestit de sa mateixa autoritat de Cristo va pronunciar un dia damunt ells aquella mateixa paraula omnipotent que el Bon Jesús digué quant curá el sort y mut «effetá» però sa conducta d'aquell y d'aquests es ben diferent, perque diu lo sant Evangelí que apenes el mut va sentir y recobrá sa paraula, ple son cor d'agrahiment se desfeya la seua llengo ab alabances publicant ses maravelles que el Senyor havia obrat. Y es per ventura aquesta sa conducta de molts de cristians d'avuy en día? Som agrahits als beneficis que havem rebut de Deu y se mou sa nostra llengo per publicar les seues grandeses? No es escandalós lo que está passant? Nins petits veym per tot arreu qui ab la llet als morros y la llengo baldufenca, sense sebre pronunciá ni fins el nom de Jesús, flastoman y malaheixen fent plorera al qui considera lo que serán en esser més grandets. Muts son per publicar ses grandeses de la fé, de la esperansa y caridat y demás virtuts cristianes; muts son del tot per parlar de quant sa referéix á Cristo y á l'Iglesia, y xerran més que papagays de coses que no los importa sebre, donant á entendre ben á les clares sa podridura y corrupció de son encare tendre cor; que be se sab que de la abundancia del cor parla sa boca.

Ascoltau per altra part el llenguatge qui s'usa per dins plasses y carrers, y veureu com es impossible sentirlo sens que surten els colors á sa cara á ses persones no ja piadoses, més també á ses una mica educades. D'ahont provè idò tota aqueixa podridura? de que molts tenen tancats els sentits de s'ánima, son completament sorts á sa gracia y desprecian ses ensenyances de la Iglesia, no escoltant més que ses veus seductores del mon y de ses passions y per això son muts espiritualment.

Per evitar tanta desventura ascoltem la veu de sa nostra mare l'Iglesia, ella mos ensenyará á conversar santament. Vulla Deu curar á tants de sorts y muts com hi ha per el mon á fi de que tots puguem glorificar á Cristo com el sort y mut de l'Evangelí diguent: «be ho feu tot, y doná sentit als sorts y paraula als muts.

MOSSEN ELOY.

GOIGS NOUS
AL GLORIÓS SANT MATGÍ

*A los vostros peus postrat
vos invocch amb gran fervor;
siau nostro protector,
Matji benaventurat.*

Dins Tarragona en l'empir
romá, heus fereu penitent;
y jovenet humilment
al desert vareu partir,
per viure en més santèdat
contemplant sempre al Senyor.
Siau nostro protector etc.

Per predicar als gentils
de dins la cova sortiau
y amb prodigis los moviau
fent conversions á mils;
á prendervos, irritat,
enviá el Governador.
Siau nostro protector, etc.

A Jesu-Crist confessau
devant lo perseguidor,
qui vos tanca dins presor
per les respostes que dau;
pero molt pronte ha cercat
vostra ajuda per favor.
Siau nostro protector, etc.

Just després qu'haveu curada,
per la virtut qu'en vos brilla,
del Governador la filla,
de vostra presó tancada
l'angel vos ha lliberat,
burlant al perseguidor.
Siau nostro protector, etc.

Aquells butxíns enfurits
dins la cova vos trobaren
y cruèls vos maltractaren
fins á quedar adormits,
puy gustós los heu donat
aygua fresca, amb gran amor.
Siau nostro protector etc.

Mentres que vos al Senyor
demanau el sacrifici,
oblidant dit benefici,
vos degollan ab furor:
y hont la sanch caigué, han nat
roses de suau olor.
Siau nostro protector, etc.

Els gentils beure volgueren
altre volta l'aygua pura,
més tornantloshi amargura,
calmar la set no pogueren:
temps después, Deu li ha dat
per curar, virtut major.
Siau nostro protector, etc.

Ja qu'el cèl vos dá virtut
contra dolències y mals,
ohiu als pobres malalts
que vos demanan salut,
y al devot que confiat
vos invoca de bon cor.
Siau nostro protector, etc.

*Ja que Deu ha premiat
en el cèl vostron amor:
siau nostro protector,
Matji benaventurat.*

S. ELVIRO MÀS.

MARTIRIO, CULTO Y DOCTRINA

DE RAYMUNDO LULIO

(Continuación) (*)

EN el capítulo VII del *Resumen*, que vamos extractando, habla el autor de las «Bulas, Decretos pontificios, Ordenaciones Sinodales y Sentencias del Ordinario de Mallorca,» referentes al Culto del Beato Ramón en nuestro Reyno.

Si bien es verdad, que no está aprobado, en rigor de dicción, el culto de nuestro Beato Mártir, por la Santa Sede, no obstante, la Iglesia Romana y la Mayoricense, en más de una ocasión, han virtualmente, no ya solo aprobado, pero recomendado el culto á Ramón Lull.

En efecto, leemos que «Don Fr. Simón Bauzá, Obispo de Mallorca O. P. en el año 1612 formó proceso sobre el culto, que ya en dicho año tenía el Beato Raymundo y le halló legítimo y antiguo...»

Algún tiempo después, en 13 de Marzo de 1625, el Romano Pontífice Urbano VIII expidió una constitución «en que prohíbe pintarse con rayos, ni darse culto, ni llamarse Beatos, ni Santos, aquellos que no tuvieren dichos privilegios de tiempo inmemorial, dejando *ralos* y *firmes* todos los que tuvieren dicha inmemorialidad (*sic*). Lo mismo estableció en su Bula: *Cælestis Hierusalem*. Y la S. C. de Ritos señaló como número de años suficiente el de 100, para que un culto pudiera llamarse inmemorial.

Por otra parte, al publicarse en Mallorca en 1635, la precitada Bula, según consta, por documento de la *Curia Eclesiástica*, fecha 15 de Junio de dicho año, en Santo Sínodo convocado y presidido por D. Fr. Juan Santander, y al prohibir este Obispo, el culto en Mallorca de la V. Sor Catalina Tomás, del V. Pedro Bennaser Dominicó, y de los V. PP. Rafael Riera y Pedro Catany Franciscanos, dejó sin embargo sin tocar en lo más mínimo el culto á nuestro Lull, por hacer ya más de 100 años se le tributaba loor y culto público.

Por lo que atañe á la Santa Inquisición de Mallorca, en decreto que libró en 12 de Diciembre de 1678 «mandó la puntual observancia de la citada Constitución de Urbano VIII, ordenándose que todos los años, se leyese su edicto en todas las Comunidades religiosas.» No por esto ha de creerse que se inmutó el culto que se daba á Ramón Lull; antes bien á la sazón terminábanse las obras del Monasterio de Santa Catalina de Sena, y en la capilla de Nuestra Señora del Rosario se habían colocado las efigies de los Venerables mallorquines Catalina Tomás, y Ramón Lull, y en virtud del Edicto inquisitorial tuvo que cubrirse la imagen de la primera, dejando sin velar la del Mártir de Bugía. Argumento irrefragable de su legitimidad.

Hasta ahora hemos visto, los testimonios indirectos, recorramos algunas otras páginas, en busca de algo más positivo que abogue por nuestra causa.

Efectivamente. En 18 de Junio de 1763 el Papa Clemente XIII, *jussit ac statuit nihil esse innovandum* acerca del culto del Bienaventurado Ramón Lull, «que fué como aprobarle en el modo en que se hallaba.»

Mal podría un Sumo Pontífice aprobar en estos términos el culto á un Bienaventurado si fuera cierto, lo que se ha escrito contra él, tachándole hasta de hereje y visionario.

(Continuará)

B. JUAN COLL.

(*) Véanse los números 179 y 183.

FE Y PATRIA

(Històrich)

DEVALL les espesses paumeres de la manigua cubana, ensoporits p'el sol calurós d'aquells països, descansaven els soldats d'un convoy, que entre perilloses espessures poblades d'insurrectes, se dirigia á un centre important d'operacions.

Un estol d'oficials se passetjavan xerrant, allunyantse, sens darsen conte, del campament.

Un d'ells, tinent, s'havia trèt la guerrera y la duya demunt s' espatla, deixant veure entre ses gires dels forros, un corèt de Jesús brodat demunt friseta, que sa mare li havia cosit perque el guardás de perills. Quant el comandant de la columna lo descubrí, en feu motiu de bèfa y escarni.

Manco beateries y defensius per enganar sa por; manco cors de tela y més cor de soldat, digué.

Tothom li va fé còro, y el pobre tinent envergonyit y confús, tan sols va respondre:

—El m'hi posá ma mare.

El recort de la familia, que havian deixat en la llunyana Patria, apagá, per un instant, les rialles. Però el comandant comensá altra vegada, y els altres seguiren la burla, més per respectes humans que per altra cosa.

Cop en sèch se sentí una descárrega formidable y crits de soldats y de ferits, en mitx de la confusió que segueix á les sorpreses.

Corregueren els oficials, els soldats en vá procurar referse, però el convoy estava ja perdut y poch després el comandant era prês dels insurrectes.

Ab això caygué sobre ells com un llamp una companyia, y al cap d'una lluyta breu, d'un horrible trebolí de foch y sang y ferro, la partida se dispersá per dins el bosch, abandonant convoy y presoners. El tinent que manava aquell grapat d'homos arrancá ab son propi esforç al comandant de mans d'els insurrectes. Un cop de *machete* li havia esquinsat sa guerrera, y á s' espatla penjava banyat en sang l'imatje benehida del Sagrat Cor.

Acabat el combat, el comandant l'abrassá plorant y digué:

—Soldats: això es un homo de còr y aquest escapulari,—senyalant al corèt de Jesús,—val més que una creu lloretjada.

Y á una orde de son capdill, la columna desfilá per devant el tinent, presentant armes.

(Traduhit de la «Revista Popular».)

NOTICIES HISTÓRIQUES

Any 1233.—D. Nuño Sanz, parent y company del rey En Jaume en la conquesta de Mallorca, fundá en la Granja d'Esporlas un convent de religiosos del Císter, el qual fonch traslladat l'any 1239 al Real del Secar, ahont acudeixen, tots els anys, la diada del fundador, sos vecins, per honrar la memoria del Sant. Els moliners d'aigo l'esculliren p'el seu patró conforme se desprenen de les ordenances formades per son govern en 24 de Juriol de 1441.

SANTS Y FESTES

DE LA PRESENT SETMANA

- Día 20. Dilluns.—S. Bernat, ab., dr. y fundr.
- Día 21. Dimars.—Sta. Juana Francisca Fremiot fund.
- Día 22. Dimecres.—Sts. Hipolit y Sinforía mrs.
- Día 23. Dijous.—S. Felip Benici conf.
- Día 24. Divenres.—S. Bartomeu apl.
- Día 25. Dissapte.—S. Lluís rey de Fransa.
- Día 26. Diumenge. ✠ S. Ceferino papa y mr.

Estandarts y penons

regalats al Santuari de la Verge de Lluch

(Conclusió)

MARIA.—Color de cèl estrellat de plata ab lo nom de M. y un lliri dalt l'ast. «*El poble de Maria. any 1884.*»

MARRATXI.—Blanca, ab lo nom de M. y l'escut de la vila. «*A la Verge de Lluch, en la seua coronació.-Marratxi.*»

MURO.—Color de cèl y blanca, ab lo nom de M. y son escut. «*A Nostra Sra. de Lluch en la seua coronació pontificia. Muro-1884.*»

SANCELLAS.—Blanca estrellada d'òr, ab la Verge de Lluch pintada al oli, y voltada de una cinta color de cèl inscrita: «*Peregrinació al Santuari de Ntra. Sra. de Lluch, en sa coronació pontificia-1884.*» y l'escut de la vila.

SANTANYI.—Vermeya broidada d'òr.—«*Santagni á Ntra. Sra. de Lluch.-1884.*»

SON SERVERA.—Color de cèl llistat ab blanch; cifra gòtica, floch color de mantega. «*Son Servera á la Verge de Lluch.*»

SEUVA.—Blanca teixida d'òr y roses de colors, ab la Verge y l'Infant Jesús. Flochs blanch y vermey, enlasant l'esgrelles y la pauma, símbols del martiri de S. Llorens patró d'aquesta Vila (no mostra inscripció.) Fou presentada día 13 de Maig de 1900.

SANTA MARIA.—Domás vermey, ab l'escut de la vila brodat ab òr y sedes y un llas, inscrit: «*Los hijos de Santa Maria, á su Madre de Lluch coronada rinden honor con santa porfia.*»

SOLLER.—Color de pèrta ab lo nom de M. l'escut de la vila, el de Lluch y el de (?) «*1884-Peregrinació de Soller á Lluch. 1884.*»

PALMA.—Color de cèl, amb una M. gòtica coronada y circumdada d'estrelles de plata inscrita ab characters vermeys y petits «*Tota Mallorca en peregrinació á la Mare de Deu de Lluch el dia de la seua coronació pontificia-Any 1884.*» acaba amb tres puntes que mostran enmitj l'escut de Mallorca, á un costat el de Lluch y al altre el del Sr. D. Faust Gual de Torrella, propietari de l'hisenda nomenada Escorca.

PALMA.—Color de cèl, amb un medalló blanch y l'Inmaculada. «*Archicofradia de Hijas de Maria en la parroquial de Santa Eulalia-Palma año 1884.*» Un nom de M. y l'escut de la parroquia brodat de plata.

POLLENSA.—Blanca ab el nom de M. coronat, y els escuts de Pollensa y dels cavallés de Malta broidats ab òr y sedes de colors. «*A la Mare de Deu de Lluch, Pollensa-1884.*»

LA POBLA.—Blanca ab lo nom de M. voltat de estrelles, y l'escut de la Vila brodat de plata, or y sedes.

PORRERAS.—Color de cèl, ab lo nom de M. coronat «*Sub tuum praesidium confugimus*» L'escut de la Vila brodat de sedes.—Porreras 1884.

Mancan estandarts de la ciutat d'Alcudia, de les viles de Lluchmajor, Algayda, Calviá, Esporles, Banyalbufar, Biniali, Costig, Santa Eugenia, Vilafranca y Valldemosa, que encara no los deu haver llegut anarhi en romiatge per guanyarhi el jubileu concedit anualment per nostro Sant Pare. Es d'esperar que tots los pobles de Mallorca arribarán á tenir penjats sos respectius estandarts en lo Santuari de la Moreneta de Lluch.

UN DEVOT PÈLEGRI

PEREGRINACIÓ A LLUCH

Encara que no poguerem prendre part á sa peregrinació á Lluch, com era el nostre desitx, no n' estam dejuns, perquè un peregrí amich nostre mos ho contá tot, y mos deya qu' havia anat tan bé: á les onze y mitja des dissapte se trobaren dins sa plassa de Caimari les congregacions dels pobles des plá; á les dotze y busques pujaren cap amunt ab son director Mossen Jusep Ferrer, Pre. qui los dirigí la paraula oportunament y cantaren l' hymne «*Ben alt lo front*». En es *Barracá*, el director dels Lluissos de Villafranca altra volta los platicá, com també el de sa Pobla á n' es «*Salt de la bella dona*».

Cantaren el rosari en tot lo camí, arribant á les quatre y un quart á sa *Font cubèrta*, ahont la Comunitat del Santuari, los de Sòller y Pollensa los esperavan, ja cantant tots la lletania. Arribats á n' el temple hi cantaren la *Salve*. Combregaren uns 1100 peregrins; y á les deu se cantá l'ofici y predicá el Rnd. P. Perelló dels SS. CC.

Dava gust, mos deya nostre amich, el veure l' alegre escampadissa de peregrins, arredossantse per dinar. Els congregants de Sant Lluís passaren de mil; dins Lluch hey havia més de 500 carruatjes. A les dues devallaren cadascú per son vent. ¡Molts d' anys y que la Verge de Lluch mos benehesca á tots!—*Amen*.

VETLADADA LITERARIA

Diumenje passat se celebrá la que, en honra dels sants minyons Just y Pastor, els jovenets del Oratori de Sant Felip Neri de Palma dedican á dits sos Patrons. Enguany han estrenat la gran sala, (que fou biblioteca dels Trinitaris) novament restaurada. Seguint l' orde del programa y baix les direccions musical del Pare Cardell y literaria del Pare Martorell, se cantá l' Himne als sants Patrons, per choro y per el jove Baltasar Samper, y els choros, una *serenata* y el *laudate pueris*, acompanyats de piano, entre y entre d' un sermonet que predicá en Rafel Pons, y de dialectchs y poesies, declamades per l' orde siguent: *El Bon Pastor* y *Demunt l' altura* per en Mateu Jaume.—*El trovador del sagrario*, *El siglo XIX* y *el solitario* y *Virginal*, per R. Pons.—*La visión del P. Hoyos* per Samper y lo nin Bartomeu Bosch.—*Soliloquio*, p' el meteix nin.—*Rondalla vera* y *La Golondrina* per Bartomeu Ferrá y Juan.—*La Felicidad* per Francesch Rubert.—*El sueño de Jesús* per N. Guasp.—*Un senyó rich* per Juan Planas.—*A María Patrona de España*, per Josef Muntaner.—*Tirios y Troyanos* per Bernat Ferrer.—*Marina* per Mateu Torres.—*Progreso y libertad* per Juan Planas.—*La tempestad*, per V. Costell y *Erupción del Vesubio* per M. R. Ferrá.

Tot agradá molt als assistents qui daren l' enhora-bona als Rnds. Pares y als seus deixebles que tan profitosa y religiosament s' educan y entretenen.

MALLORCA DOMINICAL demana á Deu que benehesca als juveneus assistents al Oratori de Sant Felip Neri, y que los deix creixer en virtut pera que arribin á ser excel·lents catòlics, y pares de la nostra patria.

SETMANADA AB SOLFA

Opereta bufa en tres actes

Sinfonia.—S' instrument dominant es sa *lata* que mos donan sempre els *popés* públics; ja no mereix *ser oida* ni sisquera pels mateixos *contrib... oyentes*; y sinó judicau els títols ó notes que tocan: *Los sucesos de China*:—*Els Janquis en...*—*A asesinato de Humberto*:—*Declaraciones de Sib...*—*Contra los anarquistas*: (gira fuya): *Crònica*: festes populars, *toros forastés*, *bandos y partidos*, *hotel nou* y... *partes con la música á otra parte*; això es tot quant saben més els *tocadors de pitos y flautes*.

Acte primer.—Representa D. Rumbo, homo molt *pulcro*, estirat y de pesetes *agenas* que té á un carré des *centre* un gran *almacen* y una *botiga en gros* de tot quant necessiteu; hereda dels seus veys, una *bot queta en petit* del meteix *gènero*, á un carré no tan *centrich*, pero ab molt de *despaitx*, y en consecuencia, un bon *sarronet ple y propio* que D. Rumbo ha cuidat de *buydar*, gastantho en grans *Ultreros*, pintures per ses parets, grans *anuncis del buen género* en els *periòdichs*; y llavé en sa gran *casa nova* ahont D. Rumbo se

dona el bon *to-menor* entre els dels *palcos*. (En aquest primer acte se *toca* molt el *violon*).

Acte segon.—No vos imagineu al meu personatge com una *sensible que baixás*, ó com una *nota discordant* dins el *sonoro acorde* del seu nom; pero això sí, está més per la *música* que se sent de lluny, de *tò major* y del *rendibí* que s'hi canta y hey fa *renou* son propi *bombo* que d' aquella que no se sent tant, si bé es més *harmoniosa* y *fresca*, sobre tot quant se deixa senti dins ses cases pobres, hospitals ó *iglesies*. Amb una paraula aquest acte representa á D. Rumbo *amateur* de sa *música de platillos*, lo que li fa tenir molts de *inglesos* per *inimichs*.

Acte tercer.—(*Recitats, duo final y desenlace*.) (A n' es pis de D. Rumbo)—*Diliny, diliny*..—*Colca coseta* per un pobret cego, per amor de Deu... Pare... (D. Rumbo)—Deu vos fasse bé, *jermanet*.

Diliny..—*Las Hermanitas de los pobres*...

—(*¡Qué hermanitos ni calabazas!*) (*criant*): *No está el señor*. (Aquest será es meu *paradero*, el de ses *hermanites*).

Diliny, diliny, diliny... (D. Rumbo cap al portal):—*Re-de...!* (*obri, y disminuent* muda de *cantet*):—*Toni!* per aquí?

—Venia perque hem *acordat* fer una *capta* per *socorré* als necessitats de... y hem pensat ab *vosté*... si mos *dona* res...

—*Ps!* *Meam* si trobaré algun *menut*, pero...

—Li advertesch que feym una *llista* y la publicarem *demunt sa premsa*; avuy recuim els *noms* y *dema* ó l' altre *passarem* á *cobrá*...

—*¡Ah!* *ido, puntau, puntau* per... *¿Per qué s' ha soscrit*

D. Estufat?

—Per cinquanta pesetes, *¿veu?*

—*Ido*, per cinquanta, també.

—(*A puntau*) Se diu? D. Rumbo *Bombo*, *¿eh?*

—Sí, *Bombo*, (pero no crech que *son*.)

—*Bueno*, bon dia tenga D. Rumbo.

—*Diós, Toni*.

El mateix vespre surt damunt es *dieri* sa *llista* dels *donants* y s' hi veu el nom de: D. Rumbo *Bombo*... 50 pesetes. L' *ondemá* van á *casseua* per *cobrá* y es *Bombo* ja ha *rehentat*: á ca D. Rumbo, tot lo seu, mal *dich*, tot lo *ageno* está *embargat*.

Telón rápido.

UN MUSICH DE L' ARRAVAL

Rebut y agrahit

—*La Enseñanza Oficial de la Filosofía en España*, por don José España Lledó. Folleto de 28 páginas recién impreso en Madrid.

—*El Buen Combate*.—Opúsculo de propaganda católica, para biblioteca popular, núm. 55 con 48 págs. y láminas. Se publica mensualmente, y cuesta 1'50 pesetas al año.

—*Convocatoria, para el Congreso Social y Económico hispano-americano. Conferencia ibero-americana de la prensa.*

—Anunci de *L' Antoniana, Alarcía y Reig germanés*, fabricació y venda económica de tota classe de rosaris.—Barcelona—Passeig de Sant Joan, núm. 146.

—Oferiment del nou local del *Orfeó Mallorquí*, en lo carrer del Sol, núm. 33.

—Invitaciones per festes, etc., etc.

MESTRE FORNARI

PESSA AMB UN ACTE Y EN VERS MALLORQUÍ POPULAR

PER

Pere d' Alcántara Peña

D' aquesta chistosa comedieta n' hi ha exemplars venals á s' imprenta d' en Jusep Mir, Cadena de Cort, número 11.

PREU DEL EXEMPLA—2 REALS

Imprenta de José Mir.—1